У нас ніколи не було Волоханя. Були всякі собаки, але Волоханя не було. У нас був Рябко. Або — Рябчик. Він любив кусати себе за вухо, за лапу і сміятись. Я казав Рябчикові: "Дожени!" Рябчик гнався.

Одного разу ми з татом поїхали по рибу. Була ніч. Тато настелив у човен кожухів і сів за весла.

Я сказав татові:

— А Рябчик?

Тато сказав:

— Візьмем і Рябчика.

І ось ми з Рябчиком лежимо на кожухах ще й кожухом укриваємось. Тато гребе, ніч пливе, пливе очерет, а Рябчик дихає... Так ми і заснули...

Проснулись ми на сході сонця. Кожух у росі, річка в тумані. Згори від села біжать гуси. Біжать, аж летять, і падають на воду. А за ними котить маленький собачка і гавкає тоненьким голосом.

Це був Волохань. Тато взяв його у човен. Волохань і Рябчик понюхали один одного і полягали спати під кожухом.